

Valsi ♩ = 160

1. Ku-vat

nuo-ruu-den mie-les-säin kul-kee, muis-tan a - jan kun mun o - lit vain. Poi-jes muis-to - ja
 lem-pem-me kuk-ki-van kan-taa mi-nun har-ma-jan ar-ke-ni luo. Pak-ko men-nä vain

tah-do en sul-kee, o - let u-sein-kin viel loh-tu - 1. nain. Läm-pö 2. Taas
 vuot-ten on an - taa, haa-ve - ku-va vain ai - ka - on tuo.

muis - tan mä sen sy-liis suu-ren ja tur-val-li - sen, sun ää - nes vii - pyy
 kul - jem-me näin luok-se ran-to-jen hä-mär-ty - väin ja kes - tä - vän me

mie - les - säin ja kä - tes 1. kä-des - säin. Me 2. on-nem-me. 2. Luo-ko
 us - kom-me tään nuo - ren 3. Lie-kö

2. Luoko lankoja elämän pirtaan
 itse kohtalo vai mikä lie,
 sinut hukkasin maailman virtaan,
 eikä koitunut yhteinen tie.

Joskus vuosien varella kuulin,
 sinut toinen jo omaksein sai,
 oman onneni löytyvän luulin,
 syliin vieraaseen itseni hain.

On kulkenut näin
 polku mutkainen vaan eteenpäin
 vain muistoin tiellä kohdaten
 suloisen nuoruuden.

Sen muistaessain
 kuljet aina mun rinnallain
 mun sydämeeni asumaan
 sä jäitkö ainiaa.

3. Liekö sattumaa huoleni kuullut,
 sinut kuitenkin tielleni toi.
 Olin kaiken jo menneeksi luullut,
 lomarannalla vierellein uit.

Taakse jääneet jo parhaimmat päivät
 sen jo huomasin katsoessain,
 minne sun tummat kiharas jäivät
 mistä kilot nuo varrelles hait.

Vaan tunsimme sen,
 tunne tuttu ja niin lämpöinen
 ei varmaan ollut milloinkaan
 päässytäkään sammumaan.

Taas kuljimme näin
 luokse rantojen hämärtyväin
 ja tähtihetket nuoruuden
 elimme uudelleen.